

DØMMER IKKE

MARTINUS

DØMMER IKKE

FORLAGET KOSMOS

KØBENHAVN 1966

Copyright
by
Martinus 1960

1. KAPITEL

En gallaprydelse, der ikke er
i kontakt med det femte bud

I menneskenes daglige liv forekommer der så mange indbyrdes uoverensstemmelser i livsopfattelse, i opfattelse af moral og væremåde, at de gør den samlede menneskeheds indbyrdes forhold til et ufredens hjemsted, ja, ligefrem til en dommedag eller et ragnarok. Hele menneskehedens historie til dato er en fortælling om en række blodige krige, hvor de stærkeste folkeslag har erobret og undertrykt de mindre stærke folkeslag, ligesom der mand og mand imellem også har eksisteret en atmosfære af intolerance, jalousi og skinsyge, der har affødt mord og drab og andre slags hævnakter. Rent bortset herfra har menneskene også et ocean af drab og undertrykkelse af dyr

på samvittigheden. Ser vi på den opdeling i stater, jordens terræner er inddelt i, er disse også befordret ved hjælp af de statsgrupper af mennesker, der har været de stærkeste og har haft de bedste våben. Er ikke guldgalonerede krigsuniformer med sabelpåhæng kongers, fyrsters og andre rangspersoners fornemste prydelser, når de er i gala, rent bortset fra de eventuelle mange ordner og hædersmedaljer, hvoraf nogle eventuelt også er erhvervet ved tapperhed i krig, der yderligere skal vise, at her har vi for os en slags bedre mennesker. Er det da syndigt at bære disse prydelser? Absolut ikke. De passer udmærket til de udviklingstrin, de pågældende væsener står på, ja, de udgør netop dette trins særlige symptomer eller kendetegn, men det er ikke i kontakt med det femte bud: „Du skal ikke dræbe”.

2. KAPITEL

Hvorfor væsenerne fremtræder i forskellige livsformer

Et udviklingstrin er et stadium i væsenernes forvandling fra en lavere til en højere livs-tilstand. Et udviklingstrin er således udtryk for en særlig grad af evne til livsoplevelse og manifestation. Over en sådan grad ligger der højere grader af evner til livsoplevelse og manifestation, ligesom der under en sådan grad ligger lavere grader af evner for sansning og skabelse. Det er derfor, at alle levende væsener ikke er ens, men fremtræder i de mange forskellige livsformer, vi er vidne til.

De væsener, der repræsenterer de laveste udviklingsgrader på det fysiske plan, er planterne. De har ikke et så udvidet bevidsthedsområde som dyrene. Disse repræsenterer således et område af udviklingstrin, der er langt højere, og de kan derfor opleve og manifestere i et langt større område end planterne. Men inden for dyrene ser vi også denne udviklingsskala fortsætte. Nogle dyr er så udviklede eller har nået en

sådan kapacitet i livsoplevelse og manifestations- eller skabeevne, at de på store områder begynder at repræsentere bevidstheds- eller sindelag, der udtrykker et udviklingsområde, som tilhører en helt ny livsoplevelses- og manifestationstilstand, der er hævet over dyrenes. Det er denne højere bevidsthedstilstand, der bevirker, at dyret forvandles til menneske. Og de jordiske mennesker er sådanne væsener, hvis bevidsthed er ved at udvikle sig ud af det dyriske og ind i det menneskelige område for sansning og skabelse.

3. KAPITEL

Hvorfor menneskene ikke er færdige med at være dyr

De jordiske mennesker befinder sig således i to mentale verdener. De dyriske anlæg eller bevidsthedstendenser, de stadig betjener sig af, bevirker, at de endnu ikke er færdige med at være dyr, medens de menneskelige tendenser, de har begyndt at gøre

til vanebevidsthed, gør dem til begyndende mennesker. Det er disse to slags bevidsthedstendenser: de dyriske og de menneskelige i menneskene, vi henholdsvis kender under begreberne „det onde” og „det gode”. Det onde i menneskene udgør altså noget af den bevidsthed, som var normal for dem, da de langt tilbage i udviklingen endnu var dyr og i den allerførste spæde begyndende tilstand som menneske. Da var det dræbende princip en livsbetingelse. Det er derfor, at de kødædende dyr er udstyret med kraft og styrke til udløsning igennem en organisme, der i særlig grad er opbygget til at udløse de nødvendige drab på de dyr, hvis organisme de uundgåeligt må have til føde. Andre dyr er imidlertid planteædende, men dette er også en livsbetingende, dræbende natur, selv om den ikke er nær så bloddrypende og smertefuld som de kødædende dyrs.

4. KAPITEL

Dyrets selvopholdelsesdrift

På disse dyrenes stadier eller trin bliver deres livsoplevelse og manifestation båret og reguleret af en særlig, indtil en vis grad automatisk evneudfoldelse, vi kender under begrebet „selvopholdelsesdriften”. Denne drift beforder automatisk dyrets stræben efter at tilfredsstille sin sult og den heraf følgende stræben efter at bjærge sin føde, tilfredsstillelse af sin parringsdrift og beskyttelsen af afkommet. Det er hele dyrets livsområde. Og disse tre slags drifters særlige udfoldelse er altså afhængig af de pågældende væseners særlige udviklingstrin. Denne dyrenes væremåde beforders ganske normalt af deres instinkt. De har ingen spekulationer med hensyn til moral. Der er ikke noget her, der hedder: „Du må ikke stjæle” - „Du må ikke dræbe” - „Du skal elske din næste...” o.s.v. Dyret er endnu ikke kommet så langt i udvikling, at det kan spekulere over moral og væremåde. Var det kommet så langt, var det jo blevet til et menneske. Dyret kan derfor ikke

„synde”. Det lever hundrede procent i kontakt med opfyldelsen af de love, der er en livsbetingelse på det udviklingstrin, det tilhører.

5. KAPITEL

De dyriske og de menneskelige bevidsthedstendenser i mennesket

Med mennesket er det helt anderledes. Det befinder sig i en tilstand, hvor det kan være i stor disharmoni med de love, hvis opfyldelse er en livsbetingelse for normal, menneskelig lykke på det trin i udviklingen, det i øjeblikket tilhører. Da det til en vis grad har udviklet sig frem til menneskelige tendenser i oplevelse og væremåde, er det i tilsvarende grad kommet under de betingelser, der kræves opfyldt for opnåelse af menneskelig fuldkommenhed og lykke. Men da det samtidigt endnu har i sig i en større eller mindre grad de nedarvede dyriske bevidsthedstendenser, og disse befordres au-

tomatisk af dets instinkt eller resterne af dets dyriske selvopholdelsesdrift, kommer det til, i dets væremåde, skiftevis at handle dyrisk og menneskeligt alt efter de skiftende situationer i dets opfattelse og væremåde, hvor de dyriske og menneskelige anlæg skiftevis har overtaget over dets begær og vilje. De situationer, hvor mennesket i dets væremåde dikteres af sin dyriske natur, er dem, i hvilke det handler i hidsighed og vrede, ønsker at hævne sig på de væsener, der udgør objektet for dets vrede. Det er også de dyriske anlæg i mennesket, der får det til at blive misundelig, jaloux eller skinsyg, samt andre former for selviske begær og interesser. Medens disse mentale udslag er en livsbetingelse i dyreriget og derfor i dette rige nærmest må henregnes til absolut normale livsfunktioner, uden hvilke dyret umuligt ville kunne opretholde sin eksistens, er det ganske anderledes i menneskeriget. På grund af den allerede her voksende menneskelige tendens har menneskene været i stand til at begynde at danne sig særlige moralbegreber, efter hvilke de så har dannet love for væremåde, hvis overholdelse skulle sikre menneskenes indbyrdes samliv,

lykke og fred. Disse moralbegreber og de heraf opsatte love går ud på at bekæmpe de dyriske anlæg i menneskene, dadisse er en stor hindring for virkeligt humant menneskeligt samliv. De menneskelige tendenser i renkultur er identiske med alle de udslag i væremåden, der er uselviske, forstående, tilgivende og hjælpsomme over for næsten, hvilket vil sige over for alle levende væsener, såvel dyr som mennesker. Det er den væremåde, der er en total modsætning til dyrets, idet den udløses af lysten til hellere at give end at tage, medens den dyriske udløses af lysten til hellere at tage end at give.

6. KAPITEL

Menneskenes moralforskrifter
er en blanding af dyrisk og
menneskelig væremåde

Da menneskene ikke er mennesker i renkultur, er deres fortidige og til en vis grad nutidige moralbegreber og moralforskrifter

ikke menneskelige i renkultur. De er endnu en blanding af dyrisk og menneskelig væremåde. Menneskene har for årtusinder siden fået forkyndt den virkelige anvisning på en total fuldkommen menneskelig væremåde igennem Jesu bjergprædiken. Men en sådan højde af moral har menneskene endnu været alt for lidt menneskeligt udviklede til at kunne opfatte og praktisere. Over for denne væremåde var de dyriske tendenser i mennesket endnu alt for dominerende i det jordmenneskelige begær- og viljeområde. Denne kosmiske idealforskrift lå så højt, at det for menneskene næsten så ud til at være en umulighed, hvad det jo også var og er for en mangfoldighed af datidens og nutidens mennesker. Hvis vi f. eks. tager dette moralpåbud: „Stik dit sværd i skeden, thi hver den der ombringer ved sværd, skal selv omkomme ved sværd”, bliver vi nødsaget til at spørge om, hvorledes de guldgalonerede krigsuniformer med sabelpåhæng og krigsmedaljer kan være udtryk for det førnævnte moralpåbud? Alt hvad der kommer ind under begrebet dødsstraffe eller henrettelser, kan heller ikke være i kontakt med det menneskelige påbud „du skal ikke dræ-

be". At Gud skulle kunne blive vred og straffe og hævne, er heller ikke udtryk for den menneskelige opfattelse i renkultur. Dette, at menneskene således har deres moralbegreber eller højeste idealer knyttet til dræbende tendenser, straf for synder og lignende, viser, at de dyriske tendenser har overtaget i deres opfattelse og den heraf følgende væremåde. Havde de menneskelige tendenser haft overtaget i menneskenes bevidsthed, ville Kristi væremåde og menneskelige idealer i renkultur have været meget mere udpræget i verdenskulturen.

7. KAPITEL

Forskellen på det mere
udviklede og det mindre
udviklede menneske

Væsenernes forvandling fra dyrisk til menneskelig bevidsthedstilstand kan kun befordres ved væsenernes udvikling og ikke ved straf eller hævnakter. Det der er det primære i udviklingen og forvandler de levende

væsener fra en lavere til en højere tilværelsesform, er væsenernes overtrædelse af livslovene og de heraf følgende ulykkelige tilstande i væsenernes skæbne. De lidelser, der herved opstår, giver naturligvis erfaringer og udvikler intelligensen, men det væsentlige ved lidelseserfaringerne er dog dette, at de udvikler væsenets humanitet eller evne til at føle medlidenhed med andre væsener, der er i nød og lidelse. Jo flere lidelser et væsen igennem de tidligere liv har gennemgået, desto større human evne har det i sit nuværende liv. Denne evne bevirker, at væsenet ikke kan nænne at gøre det eller det onde imod sin næste. Og derved kommer denne evne således til at indvirke på væsenets daglige væremåde. Den gør det til sidst mild og forstående over for andre væsener. Det tilgiver let en fornærmelse, hvis det overhovedet kan lade sig fornærme. Vi ser her let den forskel, der er på det fremskredent udviklede menneske og det primitive eller mindre udviklede menneske. Det sidstnævnte væsen kender ikke ret meget til at tilgive en fornærmelse, ligesom det let bliver fornærmet over ganske intetsigende ubetydeligheder. Det kommer

derved til at leve i hyppige konflikter med sine medvæsener og er fyldt med had og bitterhed, så mod den ene, og så mod den anden. Den samlede menneskehed er således en blanding af væsener på højst forskellige udviklingstrin, ligesom det dyriske i disse væseners bevidsthed og væremåde indtil en meget stor grad er det primære i livsopfattelsen og indstillingen til næsten. Det er derfor ikke så mærkeligt, at verdenskrige og krige mand og mand imellem i stor udstrækning er det primære i den samlede jordmenneskeheds mentale sfære.

8. KAPITEL

Betingelsen for profeters og verdensgenløseres medvirken i menneskehedens frelse

Det er rigtigt, at religioner og forskrifter fra profeter og verdensgenløserer har været medvirkende faktorer i menneskehedens moralske førelse, men selve det udviklende, det forvandlende er erfaringsoplevel-

serne. Uden disse ville der hverken være brug for profeter eller verdensfrelser. Disse kan kun styre og lede menneskeheden ved hjælp af den viden, som menneskenes erfaringsmasse sætter dem i stand til at tro eller til at forstå. Der hvor de endnu ikke har fået erfaringer eller viden, kan de ikke forstå eller tro på nogen vejledning.

9. KAPITEL

Hvorfor man skal vende den højre kind til, når man bliver slået på den venstre

For at få en virkelig fred i verden må man således lære at forstå, at hvad vor næste så end måtte mene om os eller gøre af ondt imod os, kan det absolut kun være udslag af det udviklingstrins begrænsning i viden og erfaring, som vedkommende i øjeblikket befinder sig på. Det er netop viden og erfaringer og den heraf affødte væremåde, der er kendetegnet på, hvilket udviklingstrin et væsen står på. Intet væsen kan så-

ledes præstere anden væremåde end den, der kan affødes af det normale toppunkt af dets samlede erfaringer, instinkt og viden. At forlange, at et væsen skal præstere en væremåde, der ligger højere, er i princip det samme som at forlange, at en neanderthalsmand skal kunne præstere en kristusværemåde, eller at en stenaldersmand skal have de samme følelser som et meget human kulturmenneske. Selv om udviklingsforskellen mellem menneskene indbyrdes i dag ikke udgør en så stor afstand, så er der dog en afstand. Og i kraft af den kan sådanne to væsener absolut ikke have den samme humane væremåde. Det væsen, der befinder sig på det lavere trin, kan selvfølgelig kun have en væremåde, der er tilsvarende lavere end det væsens væremåde, der befinder sig på et højere trin. At forlange, at disse to væsener skal kunne manifestere sig ens, er tåbeligt. Det er netop derfor, at Kristus henviser til, at man skal vende den højre kind til, når man bliver slået på den venstre, og at man skal tilgive. Er det ikke netop dette, han udtrykker ved at sige, at man skal tilgive, ikke blot syv gange dagligt, men indtil halvfjerdsindstyve

gange syv gange dagligt. Dette betyder naturligvis ikke, at man skal lade sig pine og plage af sin næste.

10. KAPITEL

Hvorfor vi ikke skal dømme

Der hvor vor næste ikke er menneskeligt udviklet, er han endnu dyrisk i sin mentalitet. Dyrisk mentalitet kan være livsfarlig for andre væsener. Derfor må man naturligvis beskytte sig imod et menneskes dyriske anslag, ligesom man beskytter sig imod farlige dyr. Men denne beskyttelse må altså ikke være i kraft af vrede eller bitterhed, hævn og had. Den må være i absolut forståelse af, at denne vor næstes handle-måde er et normalt udslag af det udviklings-trin, han står på. Det er denne beskyttelse, der ligger til grund for, at der er blevet stiftet lov- og retsvæsen, selv om dets metoder også endnu er straffende og hæv-nende. Det vil engang acceptere sin næstes synspunkt og væremåde, ligesom det i dag

accepterer rovdyrenes væremåde som selvfølgelig og normal for disse væsener. Og så bliver der ikke tale om at straffe sin næste for hans væremåde, men derimod tale om at skabe en betryggende beskyttelse imod de mindre udviklede menneskers dyriske eller inhumane anslag på en sådan måde, at denne beskyttelse ikke dømmes og behandler dem som forbrydere, men derimod mere eller mindre som barnesjæle i det begyndende menneskerige, altså som ufærdige mennesker. Ogsåledes må vi lære at se på vor næste, hvis hans væremåde er inhuman, og han således mere eller mindre hader og hævner, lemlæster, ødelægger og dræber, stjæler, lyver eller bedrager. At betragte ham som „forbryder” kan kun være et udslag af den almengældende overtro, at han udmærket kunne lade være at udløse disse handlinger og præstere en væremåde, ved hvilken han ikke ville komme i konflikt med lovene. Men en sådan væremåde er det, at han netop umuligt kan præstere. Det nytter absolut ikke noget som helst at straffe ham. Hans væremåde er normale udslag af det udviklingstrin, han i øjeblikket tilhører. Og der bliver han ab-

solut midlertidigt stående. Hvis han kan tvinges til at handle anderledes, bliver denne handlemåde kun en slags dressur. Og princippet bliver således det samme som princippet i en cirkus- eller menageriforestilling.

En del af vejen mod lyset er altså dette at komme bort fra den vildfarelse, det er, ikke at se sinnæstes synspunkt og hans deraf affødte væremåde ud fra hans eget åndelige ståsted. Så længe vi ikke har tilegnet os denne evne, kan vi kun eksistere som falske dommere over for vor næste. Og med den dom, vi da dømmer, vil vi selv blive dømt eller tilmålt af Gud igennem vore omgivelser.

DØMMER IKKE

1.kap.	En gallaprydelse, der ikke er i kontakt med det femte bud ...	47
2. "	Hvorfor væsenerne fremtræder i forskellige livsformer	49
3. "	Hvorfor menneskene ikke er færdige med at være dyr	50
4. "	Dyrets selvopholdelsesdrift ..	52
5. "	De dyriske og de menneskelige bevidsthedstendenser i mennesket	53
6. "	Menneskenes moralforskrifter er en blanding af dyrisk og menneskelig væremåde	55
7. "	Forskellen på det mere udviklede og det mindre udviklede menneske	57
8. "	Betingelsen for profeters og verdensgenløseres medvirken i menneskehedens frelse	59
9. "	Hvorfor man skal vende den højre kind til, når man bliver slået på den venstre	60
10. "	Hvorfor vi ikke skal dømme .	62